

— Ехъ, синко, нѣма човѣкъ безъ грижи!

Тона, съ който изрече това, ме порази. Лицето му посърна, очитѣ му се насълзиха.

— Тебе ти тежи нѣщо на душата, дѣдо Ангеле? — запитахъ го азъ.

— Да, има нѣщо, което ми тежи, и не само тежи, а а ме и мори дори, — рече старецътъ.

Той се поозърна, поостана назадъ отъ другитѣ, застагнахъ и азъ, поколеба се, па започна да ми разправя:

— Тежи ми и никой, никой не може да ми помогне, синко! А младъ бѣхъ и азъ, пѣргавъ и веселъ като тебе. Гледамъ те и си спомнямъ младинитѣ. ... Живѣхъ въ село, отъ другата страна на Балкана. Майка си и баща си не помня. Викаха ме Сирака. И азъ се не сърдѣхъ, защото наистина бѣхъ сиракъ. По нѣкога ми ставаше мжно, че си нѣмамъ нийде никого, но що да сторя? Поплакахъ си, олекваше ми.

— Слугувахъ изъ селото тукъ-таме и растѣхъ. Горчивъ е ратайскиятъ залъкъ. Гълтахъ го често съ сълзитѣ си заедно, но го гълтахъ и растѣхъ. Станахъ вече ергентъ, Въ селото имаше много ергени и моми и запонахме да се събираме на хоро, по седѣнки, играехме, пѣехме, веселѣхме се...

— Петъ години слугувахъ въ Станкини. Баща ѝ не бѣше богатъ, но нѣмаше други деца, освенъ Станка и азъ работихъ петъ години като тѣхенъ синъ. Обикнахъ ги, обикнаха ме и тѣ. Ала най-много обикнахъ Станка. Обикнахъ я като братъ, защото азъ си нѣмахъ сестричка, нѣмахъ си нийде никого. А и тя ме обикна. И азъ хвърчахъ и пѣехъ. Съ пѣсни лѣгахъ, съ пѣсни ставахъ, съ пѣсни на работа отивахъ. ... И се заговори изъ селото, че Станкини нѣма да ме изпуснатъ вече, че тѣхенъ ще стана. Дойдоха велики пости. Станкини повикаха отъ друго село терзийче. Сукмани на Станка да шие и на менъ нови дрехи. За сватба съ Станка ни готвѣха. По Великденъ щѣше да бжде сватбата ни.

— Дойде терзийчето, младо, напето момче. Щомъ го видѣхъ, нѣщо ме прободe въ сърдцето. Но що да сторя. Седѣ терзийчето две недѣли у насъ. Азъ по оранъ, по

